

Књига пророка Данила — сто дванаести број

Откривање пророчке симболике Исмаила: од стрелца до запечаћивача 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

И Бог беше с дечаком; и он порасте, и настањиваше се у пустињи, и поста стрелац.
Постање 21:20.

Исмаило је постао стрелац, што је симбол ратовања, и симбол извршне пресуде која се доводи против Рима.

Глас оних који беже и избављају се из земље Вавилонске, да објаве на Сиону освету Господа Бога нашега, освету храма Његова. Сазовите стрелце на Вавилон: сви ви који затежете лук, улогорите се око њега унаоколо; нека нико из њега не умакне; узвратите му по делу његову; по свему што је чинио, учините му: јер се уносио против Господа, против Свеца Израилјева. Јеремија 50:28, 29.

Стрелци узвраћају Вавилону по делима њеним, а то узвраћање почиње ускоро долазећим законом о недељи, са другим гласом из осамнаесте главе Откривења, када отпочиње прогресивни извршни суд над Вавилоном.

И чух други глас с неба где говори: Изиђите из ње, народе мој, да не будете саучесници у њеним гресима, и да не примите од њених зала. Јер греси њезини допреше до неба, и Бог се опомену њених безакоња. Узвратите јој као што је она вама узвратила, и подајте јој двоструко по делима њеним; у чашу коју је напунила, напуните јој двоструко. Колико је себе прославила и у насладама живела, толико јој дајте муке и жалости; јер говори у срцу своме: Седим као царица, и нисам удовица, и жалости нећу видети. Откривење 18:4–7.

Ишмаил и његова мајка Агара били су задржани од наслеђивања права првенца и били су изгнани. Тако је љубомора постала пророчки покретач ислама, а ратовање његово пророчко занимање. Прво помињање укључује задржавање које је Сара наметнула Ишмаилу и његовој мајци, а њихово „задржавање“ постало је главно пророчко обележје ислама кроз Божју Реч и историју. Ишмаилови потомци требало је да буду дивљи људи, чија је рука против свакога човека, а њихово дивље обележје представљено је дивљим арапским магарцем, из породице коња. Тако је исламско ратовање првог и другог тешкоће представљено као ратници који јашу на гневним коњима.

Ислам је порука позног дажда, и сасвим је прикладно да три тешкоће представљају три одређене пророчке линије, јер је методологија позног дажда „ред за редом“. Када се пророчке одлике прве две линије доведу заједно, оне успостављају линију треће тешкоће. Све три пророчке линије приказују раздобље запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Те три линије представљају раздобље изливања позног дажда, јер је позни дажд почео да

ромиња када је трећа тешкоћа дошла 11. септембра 2001. године.

„Позни дажд треба да се излије на Божји народ. Моћни анђео треба да сиђе с неба, и сва земља треба да буде обасјана његовом славом.“ Review and Herald, April 21, 1891.

Период запечаћења такође је био представљен периодом који је започео 11. августа 1840. и завршио се доласком трећег анђела 22. октобра 1844. Тај временски период такође је био представљен у другој глави Авакума. Милеритска историја испунила је другу главу Авакума, и тиме је започела када је анђео сишао 11. августа 1840, а завршила се када је трећи анђео дошао 22. октобра 1844.

Друго поглавље Авакума показује да ће на крају виђења виђење „проговорити“. У трећем стиху десетог поглавља Откривења, анђео повика (проговори) јаким гласом, а 22. октобра 1844. године исти анђео се закле (проговори) да „времена више неће бити“. Авакумов стражар у првом стиху другог поглавља налази се код 11. августа 1840. године, јер тада стражари подижу своје гласове.

У побуни из 1888. године, коју Сестра Вајт поистовећује са анђелом из Откривења осамнаест који је требало да обасја земљу Његовом славом, стражари (Џоунс и Вагонер) подигли су своје „гласове“ као трубу, да покажу Божјем народу њихове преступе, јер је њихова порука била порука Лаодикији. Дана 11. септембра 2001. године, што је било предсказано историјом из 1888. године, Господ је Свој народ последњих дана повео натраг на старе стазе Јеремијине, где се стражари нису слушали. Силазак анђела означава пророчки долазак стражара.

„Глас“ који је стигао 11. августа 1840. године био је објављен преко стражара, а Јеремији је било речено да ће, ако се после свог разочарања врати својој вери и поуздању у Бога, постати уста Божја. Када је виђење које је оклеvalo најзад стигло 22. октобра 1844. године, оно је „проговорило“. Раздобље другог поглавља Авакумовог, које се испунило у милеритској историји, приказује раздобље запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

Од суштинске је важности препознати да период од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844. приказује запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, што је период у коме се излива позна киша. То је од суштинске важности, јер порука позне кише треба да буде препозната по методологији „ред на ред“. Посебан период, који је запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, више пута је представљен у пророчким линијама, а тако је и у Авакуму 2, који сестра Вајт непосредно идентификује као испуњен у милеритској историји. Она такође више пута учи да се милеритска историја понавља у историји сто четрдесет и четири хиљаде.

„Испреплетено са пророштвима која су сматрали применљивим на време другог доласка било је поучење нарочито прилагођено њиховом стању неизвесности и ишчекивања, које их је подстицало да стрпљиво чекају у вери да ће оно што је сада тамно њиховом разумевању у своје време постати јасно.“

„Међу тим пророштвима било је и оно из Авакума 2:1–4: ‘Стаћу на стражу своју, и попећу се на кулу, и пазићу да видим шта ће ми рећи, и шта ћу одговорити кад будем

укорен. И одговори ми Господ и рече: Запиши виђење, и јасно га изложи на плочама, да може трчати онај који га чита. Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити, и неће слагати: ако и одоцни, чекај га; јер ће зацело доћи, неће закаснити. Гле, душа његова, која се надима, није права у њему; а праведник ће од вере своје жив бити.”“

„Још 1842. године упутство дато у овом пророштву да се „напише утвара и да се јасно изложи на плочама, да би могао трчати који је чита“, навело је Чарлса Фича да припреми пророчку карту како би приказао виђења Данила и Откривења. Објављивање те карте сматрано је испуњењем заповести дате Авакуму. Нико, међутим, тада није запазио да је у истом пророштву представљено привидно одлагање у испуњењу виђења — време оклевања. После разочарања, ово место из Писма изгледало је веома значајно: „Јер је виђење још за одређено време, али на крају ће проговорити, и неће слагати; ако и оклева, чекај га, јер ће заиста доћи, неће закаснити.... А праведник ће од вере своје жив бити.“

„И један део Језекиљевог пророчанства био је извор снаге и утехе верницима: ‘И дође ми реч Господња говорећи: Сине човечји, каква је то прича што је имате у земљи Израилевој, говорећи: Продужују се дани, и свако виђење пропада? Зато им реци: Овако вели Господ Господ.... Приближили су се дани и испуњење свакога виђења.... Ја ћу говорити, и реч коју кажем збиће се; неће се више одлагати.’ ‘Дом Израилев говори: Виђење које он види односи се на многе дане који ће доћи, и он пророкује о временима која су далеко. Зато им реци: Овако вели Господ Господ; ниједна се Моја реч више неће одлагати, него ће се извршити реч коју сам изговорио.’ Језекиљ 12:21–25, 27, 28.”

Велика борба, 391–393.

Милерити не само што су себе видели као оне који испуњавају причу о десет девојака и друго поглавље Авакума, него су били и вођени да увиде да је историја у којој су испуњавали та пророштва такође Језекиљево значење те исте историје, у којој је требало да се испуни „извршење сваког виђења“. Линија историје која представља запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде јесте она у којој се испуњава извршење сваког виђења!

Линије које представљају раздобље позне кише и запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде доводе се заједно да би утврдиле да та пророчка историја неизоставно носи печат Алфе и Омеге.

Милеритска историја почиње гласом анђела из Откривења десете главе, и завршава се истим гласом. Једанаести септембар 2001. године почиње првим гласом из осамнаесте главе Откривења, и завршава се другим гласом из осамнаесте главе Откривења. Друга глава Авакумова почиње гласом стражара, и завршава се гласом Јеремијиног стражара. Прво тешко почиње са Мухамедом, и завршава се са Мухамедом II. Друго тешко почиње ослобађањем четири анђела ислама и завршава се обуздавањем ислама.

Методологија која представља позну кишу јесте Исаијина методологија „правило на правило“, и линије које се доводе у међусобну везу да би се препознала и утврдила порука позне кише неизоставно носе печат Алфе и Омеге. Прво тешко стање из девете главе Откривења почиње са Мухамедом и завршава се са Мухамедом II. Тај период је подељен на

две врсте ратовања: прва су била неорганизована нападања на Рим, која су озбиљно отпочела са Абу Бекром, а затим следи раздобље од сто педесет година у коме је остварено прво организовано ратовање ислама.

Сто педесет година представљено је временским пророчанством о „пет месеци“. Други јад такође поседује временско пророчанство, које износи три стотине деведесет и једну годину и петнаест дана. Стога, пошто пророчка структура првог и другог јада поистовећује свршетак са почетком, она садржи поделу између печатења и одређеног временског периода. Процес печатења представљен је на почетку историје првог јада, а представљен је и на свршетку другог јада.

Оно што следи после запечаћења из четвртог стиха, у првом тешко, јесте „пет месеци“ (сто педесет година). Пет месеци су означени двапут, једном у петом стиху и поново у десетом стиху. Оно што претходи процесу запечаћења од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844. у другом тешко јесте пророчанство о „часу, дану, месецу и години“ (триста деведесет и једна година и петнаест дана), из петнаестог стиха. Заједно, у једној непрекидној линији, пета и шеста труба почињу и завршавају се илустрацијом процеса запечаћења.

Као две линије, примењене „заповест на заповест“, оне означавају почетак и свршетак обележене Мухамедом првим и Мухамедом другим. „Заповест на заповест“, оне указују на два различита раздобља у свакој линији, што произлази из тога да свака линија поседује временско пророчанство. У историји првог јаука, исламу је било дато да „мучи“ Рим, а у другом јауку, да „убије“ Рим. Први јаук био је ратовање копљима, мачевима и стрелама, а други јаук увео је барут као ратно оружје.

„СТИХ 10. И имаху репове као скорпије, и жаоке бијаху у реповима њиховим; и власт им беше да муче људе пет месеци. 11. И имаху над собом цара, који је анђео бездана, коме је име на јеврејском Авадон, а на грчком има име Аполион.

„До сада нам је Кит пружио илустрације оглашавања првих пет труба. Али сада се морамо раставити с њим и прећи на примену нове одлике пророштва која је овде уведена; наиме, пророчких раздобља.

„Њихова власт беше да муче људе пет месеци. — 1. Поставља се питање: које људе су они имали да муче пет месеци? — Несумњиво оне исте које су потом имали да побију (види стих 15): ‘трећину људи,’ односно трећину Римског царства — његов грчки део.

„2. Када је требало да отпочну своје дело мучења? На то питање одговара 11. стих.

„(1) „Имали су цара над собом.“ Од смрти Мухамеда па све до пред крај тринаестог века, мухамеданци су били подељени на разне фракције под неколицином вођа, без опште грађанске власти која би се простирала над свима њима. Пред крај тринаестог века, Отман је основао државу која је од тада позната као Османска држава, или царство, које је расло све док се није простирало над свим главним мухамеданским племенима, уједињујући их у једну велику монархију.

„(2) Карактер цара. ‘Који је анђео бездана.’ Анђео означава весника, служитеља, било доброг било злог, и не увек духовно биће. ‘Анђео бездана’, то јест главни служитељ религије која је отуда потекла када је он био отворен. Та религија је мухамеданство, а султан је њен главни служитељ. ‘Султан, или велики Сењор, како се подједнако назива, такође је и врховни калиф, или првосвештеник, сједињујући у својој личности највише духовно достојанство са врховном световном влашћу.’—World As It Is, стр. 361.

„(3) Његово име. На јеврејском, ‘Abaddon’, разарач; на грчком, ‘Apollyon’, онај који истребљује, или уништава. Имајући два различита имена на два језика, очигледно је да је намера да се представи карактер силе, а не њено име. Ако је тако, онда је он, како је изражено на оба језика, разарач. Такав је одувек био карактер Отоманске власти.

„Али када је Отман извео свој први напад на грчко царство? — Према Гибону, Decline and Fall, итд., „Отман је први пут ушао на територију Никомидије 27. дана јула 1299.“

„Израчунавања неких писаца полазила су од претпоставке да тај период треба да отпочне са оснивањем Османског царства; али то је очигледно грешка; јер не само што су требали имати цара над собом, него су још требали мучити људе пет месеци. Али период мучења није могао отпочети пре првог напада мучитеља, који је, као што је горе наведено, био 27. јула 1299. године.

„Израчун који следи, заснован на овој полазној тачки, сачињен је и објављен у делу под насловом Христов други долазак, итд., од Ј. Лича, 1838. године.

„‘И беше им дата власт да муче људе пет месеци.’ Дотле се простирала њихова овлашћеност: да непрестаним пустошењем муче, али не и да их политички убијају. ‘Пет месеци’, по тридесет дана на месец, дају нам сто педесет дана; а ти дани, будући симболични, означавају сто педесет година. Почев од 27. јула 1299. године, сто педесет година досеже до 1449. године. Током целог тог раздобља Турци су били заузети готово непрестаним ратовањем против грчког царства, али га ипак нису покорили. Заузели су и задржали неколико грчких провинција, али је грчка независност и даље била одржана у Цариграду. Но 1449. године, на свршетку сто педесет година, наступила је промена, чија ће се историја наћи под следећом трубом.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 505–507.

Урија Смит наводи прорачун Џосаје Лича о сто педесет година, који, када се оконча, представља полазну тачку за пророчанство о триста деведесет и једној години и петнаест дана у следећој Труби. Осврћући се на Личево предсказање у вези с ова два повезана временска пророчанства, сестра Вајт је забележила:

„Године 1840. још једно изузетно испуњење пророштва побудило је широко интересовање. Две године раније, Џосаја Лич, један од водећих проповедника који су проповедали други долазак, објавио је тумачење 9. поглавља Откривења, предсказујући пад Отоманског царства. Према његовим прорачунима, та сила требало је да буде оборена... 11. августа 1840. године, када се може очекивати да ће отоманска власт у Цариграду бити сломљена. И ја верујем да ће се показати да је тако.“

„Управо у одређено време, Турска је, преко својих амбасадора, прихватила заштиту савезничких сила Европе, и тиме се ставила под контролу хришћанских народа. Тај догађај је тачно испунио пророштво. Када је то постало познато, мноштва су се уверила у исправност начела пророчког тумачења која су прихватили Милер и његови сарадници, и диван подстрек дат је адвентном покрету. Људи од знања и угледа придружили су се Милеру, како у проповедању тако и у објављивању његових гледишта, и од 1840. до 1844. дело се нагло ширило.” Велика борба, 334, 335.

Прво и друго тешко повезани су са два међусобно повезана временска пророчанства. Прво тешко почиње приказом запечаћења, а друго тешко завршава се историјом од 11. августа 1840. до оглашавања седме трубе 22. октобра 1844, што је такође приказ запечаћења. Почетак и свршетак носе потпис Алфе и Омеге, јер је, као и у историји у којој је Христос потврдио завет за једну седмицу, раздобље подељено на два дела. Први период почиње са првим Мухамедом, а завршава се са другим Мухамедом. Други период почиње „гласом с четири рога златног олтара који је пред Богом“, а завршава се „гласом“ Христовим, који се куне „оним који живи у векове векова, који је створио небо, и оно што је у њему, и земљу, и оно што је на њој, и море, и оно што је у њему, да времена више неће бити.“

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Свако питање које сатана може побудити у уму да би изазвао сумњу у погледу на велику историју прошлих путовања Божјег народа, биће по вољи његовом сатанском величанству и увреда је Богу. Вест о скором Господњем доласку нашем свету у сили и великој слави јесте истина, и 1840. године многи гласови су се подигли у њеном објављивању.“ Manuscript Releases, књига 9, 134.